

VILAFAMÉS S'ACOSTA A VALÈNCIA

EL MUSEU D'ART CONTEMPORANI VICENTE AGUILERA I CERNI COMPLIX 50 ANYS
I HO CELEBRA PORTANT A LA NAU 23 OBRES DE LA SEUA COL·LECCIÓ

TEXT DE **SALVA TORRES**

Primera, unes breus dades per a comprendre la seua singularitat. El Museu d'Art Contemporani Vicente Aguilera i Cerni de Vilafamés, creat fa 50 anys pel crític d'art que dona nom al museu, està situat al Palau de Batle de la localitat castellonenca. És un palau del gòtic civil reconvertit en museu que alberga 700 obres de la col·lecció que

ara dirigeix Rosalía Torrent. El museu disposa de 29 sales, on s'exposen centenars de peces pertanyents a mig miler d'artistes. Ara, per a celebrar eixe mig segle de vida, el Centre Cultural La Nau, que al seu torn complix 20 anys, acull 23 obres de la col·lecció del Museu de Vilafamés, acostant als valencians part del seu tresor.

«Portar esta exposició ací també és una manera de descentralitzar l'art i

la cultura, perquè pot contribuir al fet que la gent vaja cap a allí», va declarar Rosalía Torrent, al capdavant del museu des de 2015. Eixe viatge d'anada i volta és el que pretén incentivar la mostra *Lluny del cànon. Vint-i-tres obres del Museu de Vilafamés* que fins al 5 de maig acull la Sala Acadèmia de la Nau. «Estes 23 obres són molt diferents entre si, però totes elles amb el distintiu comú d'estar en aqueix museu atípic de

Vilafamés i d'haver sigut triades pel propi artista o pel mateix Aguilera», apunta José Miguel Molines, comissari de la mostra al costat de la mateixa Torrent.

La nòmina d'artistes avala la lluentor d'una col·lecció que no ha deixat de créixer. Ací estan Elena Asins, Javier Calvo, Ángeles Marco, Joël Mestre, Ana Navarrete, José Sanleón, Eusebio Sempere, Horacio Silva o Rossana Zaera, per citar

alguns dels 23 seleccionats. «Hi ha un 19% de dones, un número que esperem vaja creixent», va subratllar la directora d'un museu que té, al seu parer, «una idiosincràsia especial que li concedeix el poble que li acull i l'edifici que li alberga».

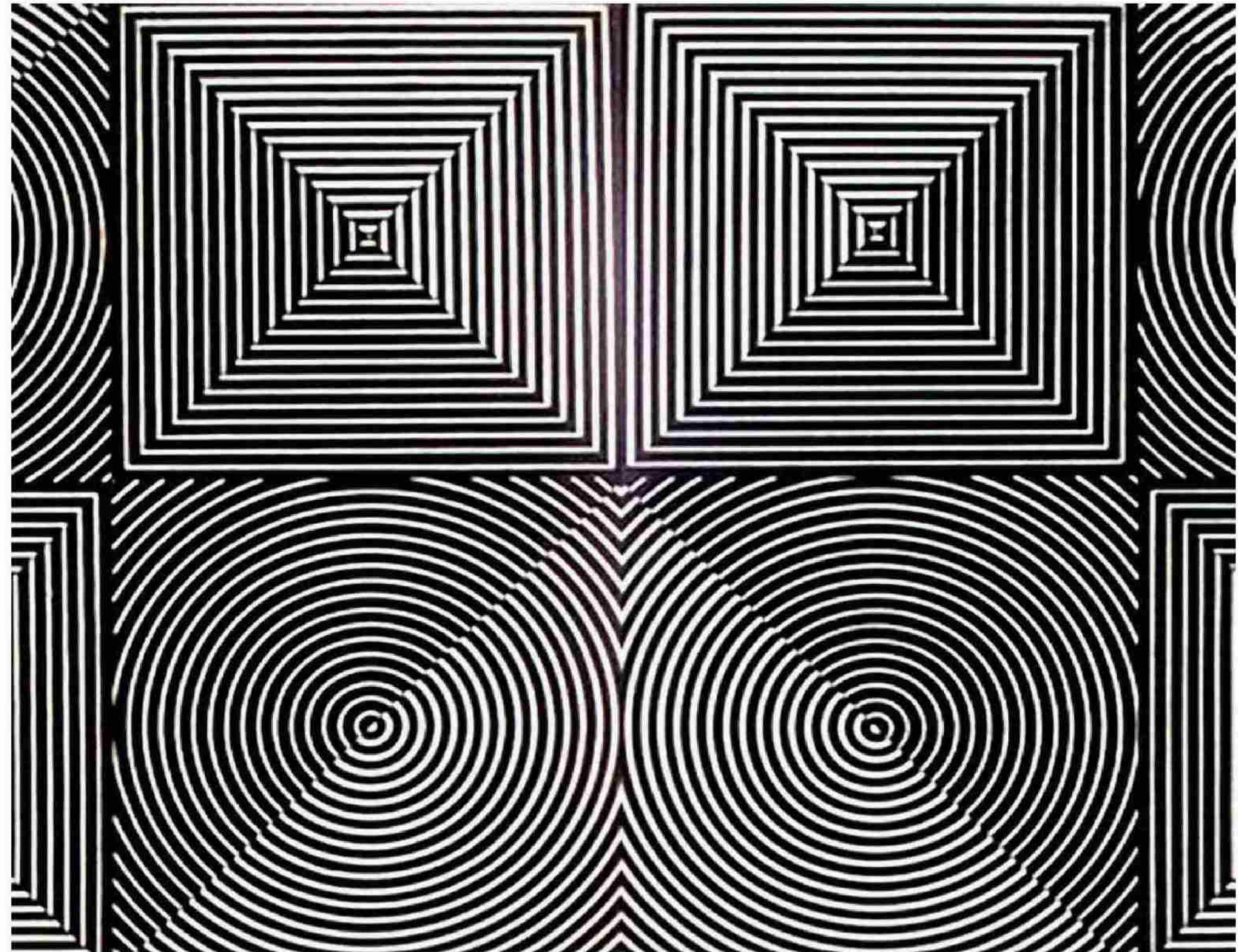
Una selecció de fons que, com va recordar el vicerector de Cultura de la Universitat de València, Antonio Ariño, «és la primera vegada que poden contemplar-se fora dels murs del Palau de Batle». És una manera de «reconèixer el patrimoni valencià i els projectes culturals que constrüeixen la història del nostre context més immediat», va afegir, qui ressalta el poc habitual que és el naixement d'un centre d'art contemporani per aquells anys 60 del passat segle, «i menys en un context allunyat de la ciutat i dels seus escenaris artístics».

Del període de la Guerra Civil espanyola, destaca l'obra que Rosalía Torrent considera «tot un símbol del museu i que molt especialment viatja a València per a esta mostra». Es tracta de *Maternidad*, d'Alberto Sánchez, peça de 1935 que suposa una excepcionalitat dins del conjunt de la col·lecció. «De la generació d'Alberto, dels anys 30 i 40, no són moltes les obres que conserva el museu, perquè està més centrat en els artistes de les tres últimes dècades del segle XX». Per este motiu eixa obra, al costat de la de Joan Miró, una litografia de 1979 dedicada expressament a Vilafamés, «són les dues amb les quals més se l'identifica», destaca Torrent.

I afig: «Si bé unes altres que han arribat més tard, com *Tres cartrons* de [Antoni] Tàpies, de 1974, són ara part fonamental d'este, com ho són els dos fotomuntatges de [Josep] Renau, o les vàries i variades obres de Manuela Ballester amb les quals compta» el museu. Rosalía Torrent es referix per la seua part a les obres de Manolo Millares, Antonio Saura o Juana Francés, també dins de la col·lecció, com a integrants d'eixa «brillant generació que, en la segona meitat dels anys 50, va irrompre en el panorama de l'art espanyol per a convulsionar-lo».

Que hi haja obres de l'època del seu fundador no obstaculitza, segons el parer de la seua directora, «que estiguem oberts a allò que les noves formes de fer i entendre l'art ens vagen proporcionant», al·ludint, per exemple, al videoart o a la ceràmica, en este cas «massa temps lligades en el nostre imaginari a tradicions no artístiques». Respecte a la selecció d'obres que presenta a València, va assumir la necessitat de deixar al marge «moltes altres que ens haguera agradat portar, però cadascuna de les peces de les quals consta esta mostra formen part del cor mateix del Museu de Vilafamés».

Molines va apuntar el «caràcter eclèctic» de l'exposició, per la qual cosa resultava difícil establir un fil conductor que no fóra precisament el de la seua diversitat. De José Sanleón destaca la peça seleccionada per la seua «extraordinària gestualitat», alguna cosa que, en la seua opinió, «definix fidelment el caràcter de

ÉS UNA MANERA
DE «RECONÈIXER
EL PATRIMONI
VALENCIÀ I ELS
PROJECTES
CULTURALS QUE
CONSTRÜIXEN LA
HISTÒRIA DEL
NOSTRE CONTEXT
MÉS IMMEDIAT»

l'autor valencià, un artista que va irrompre amb força al nostre panorama artístic en la dècada dels 80, evolucionant des de l'abstracció lírica a la pintura de concepte». Obra oberta a dues cares és l'obra que porten de Javier Calvo a la Nau, caracteritzada per la seua «abstracció geomètrica» i el «joc visual provocat per la posició en ziga-zaga del propi paraven».

Elena Asins participa amb *Estructuras ópticas*, que destaca per la seua «singularitat, experimentació i radicalitat». L'escultura *Reflejos*, d'Eusebio Sempere, es mostra suspesa en l'aire, per a seguir al dictat el que proposa el títol de la pròpia obra i que Molines resumeix així: «Tot un manifest entre procediments òptics i cinètics». Amb la llum també juga Ángeles Marco, de qui s'ha seleccionat una peça de la seua sèrie *Suplemento al vacío*: «Una experiència del visual, on la llum juga un paper fonamental que conduïx a l'observador cap a un

Detalls de les obres de Manuel Boix (pàgina exterior) i Elena Asins que formen part de l'exposició a La Nau. E. M.

territori desconegut, incert i desafiant», assenyala el comissari. Una «figuració insinuada» darrere un «cromatisme sobri i fred» caracteritza l'obra d'Horacio Silva recollida a l'exposició, on també està Joël Mestre amb *Retrato de un gentil espectador*, peça que conjuga «la temàtica pictòrica clàssica de paisatges i natures mortes amb elements característics de la ciència-ficció», ressalta Molines. Reconex «els centenars i centenars de propostes possibles» per a esta mostra, encara que sosté que les 23 seleccionades «donen una idea bastant clara dels continguts del museu, un espai expositiu diferent, lluny dels cànons» als quals al·ludex el títol del conjunt expositiu, que permet acostar Vilafamés a València. El viatge de tornada està servit.